

Joh.17: 18-23, 14 sönd.eft.tref. 3:e årg. Abra 0808.

En text, en bön om att vi ska bli ett, att vi ska bli hela. Som människa och som mänsklighet

Livet är spretigt mina vänner. Och kanske är det som Strindberg en gång sa, "Det är synd om människorna". Det är mycket som drar i oss från olika håll. Och det finns mycket i oss som hindrar oss från att känna helhet. Det kan vara rädsla, prestationer, krav, ekonomi. Och så runt omkring oss en värld som matar oss med bilder av trasighet och splittring. Och nästan verkar det som om vi har vant oss vid att det är så. Som om vi gemensamt konstaterat att det är som så här det är, det är nog så här det måste vara. Och kanske har vi utan att vi egentligen vilja det, anpassat vårt liv efter splittringen och spretigheten. -Vi sköter vårt, jag sköter mitt.

Men så ibland kan liksom avstånden upphävas, och jag står där barfota i det daggvåta gräset tidigt en sommarmorgon. Det är vindstilla och vattnet ligger blankt. Och jag bara står där och blundar med ansiktet mot den värmande solen. Och för en stund känner jag mig befriad både från oro, krav och rädsla, splittringen är borta och jag får känna att jag är ett. Ett med mig själv och ett med nånting större. Med allt och kanske ingenting. ... och jag känner, tänk om det var så här det var tänkt, tänk om det var så här det var tänkt att vara? Inte som en lycka och glädje varje dag, livet kan nog inte vara sånt, men att få känna sig vara ett med det, att få känna sig hel, att få känna tilltro. Tänk om Strindberg hade fel, det behöver inte bara synd om människorna.

Jovisst bilden beskriver en tillfällig sommarturist i naturen. Kanske naivt och barnsligt, naturromantik kanske nån invänder...Men ändå en stunds verklighet. Och jag vägrar att ge upp den, både bilden känslan och längtan.

Och i dagens text ber Jesus för oss om helhet. " Den härlighet som du har gett mig, har jag gett dem för att de skall bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett."

Jag har en känsla av att han staplar orden på varandra. Orden blir svåra att få grepp om. Kanske för att han försöker beskriva det obeskrivliga. För hur beskriver man känslan av att vara och bli ett? Har vi lagt ett så stort lock på längtan, att vi inte längre tror att den finns. Saknar vi orden, och därför konstaterar att livet är och blir så här?

Är det som att Jesus idag frågar oss. Är det så här ni tycker att det ska vara? Att vi ska låta nöja oss med trasighet och splittring. Vill han visa oss på nånting annat? Och även om kyrkorna idag knappast är fullsatta, så verkar detta andra ta tag i oss. Annars hade väl Jesus varit glömd ganska snart. Jesu ord om helhet, hans egna helhet verkar träffa ett tomrum, en längtan hos oss.... Och vi, vi hoppas att det kan vara sant. Ja, även om vi bara börjat ana vem han är, så möter han oss.

Men som så ofta finns det hinder på vägen. Det handlar om tänkandet och om strukturerna runtomkring oss. Det som liksom säger till oss att trasigheten är här för att stanna. Men också våra egna erfarenheter. Kanske då vi en eller flera gånger mött tillvaron med tillit och öppna armar, men fått uppleva besvikelser. Risken finns ju då att man sänker tilliten och höjer garden istället.... Men liksom oförtrutet vill Jesus ta håll på bubblan. Och liksom han en gång mötte Sackaios uppe i mullbärsfikonträdet, så ropar han till oss: "-Kom ner du behöver inte gömma dig längre , ikväll vill jag gästa ditt hem."... Vågar vi tro att det är så?

Nej Gud upphör aldrig att genom Jesus säga, -Här finns helhet, här finns liv. Och varje gudstjänst är ett tillfälle till övning i att bli ett. Inte bara med sig själv och sitt liv. Utan också med varandra och allt skapat.

Här lovsjunger vi tillsammans, här ber vi för varandra, också för de som inte är här, de som är långt borta. Vi ber för orättvisor, krig och förtryck. Vi öppnar upp, bönen och tanken, jag- vi- och världen.

Och altarringen är en halvcirkel, som att den andra halvan liksom försvinner ut genom väggen och bildar en cirkel, en helhet med världen. Där får vi böja knä, för och tillsammans med allt det andra, med alla de andra. Också de som gått före oss, de vi mist, saknar och längtar efter.... Gudstjänsten är en vilja och ett uttryck för helhet. Att vara ett med mig själv, varandra och världen.

Och om en stund så inbjuds vi att fira nattvard tillsammans. Och vi gör det vi det knäfall som öppnar upp emot världen. Och där inträffar det, att trots att vi är så olika blir ett, ett i längtan och viljan. Vi kommer från olika håll, och vi kommer att gå därifrån var och en till sitt. Men för en kort stund knäfall vi, med alla våra olikheter, sida vid sida för att smaka brödet och vinet. Vi är olika, vi tänker och gör olika. En del har kommit långt i sin tro, medans andra ställer sig frågande eller just börjat ana. Men nattvarden frågar inte efter det. Där bildar vi en enhet och gemensamt smakar vi på helhet. Här kan vi inte prestera, bara ta emot. Men vi blir inte lika för det. Nej, må Gud bevara oss från likriktning. Mångfalden och olikheten är inget hot mot enheten, den snarare berikar den.

Och kanske är det detta som är det förunderliga i att vara människa, att vara människa i Guds rike. Detta att vi får vara oss själva, men ändå höra ihop. Att trots våra olikheter, gemensamt söka oss mot Gud och fråga, vad hon vill med oss. Att bli ett i Kristus handlar ju också om kyrkan. Vi sjöng i inledningsspsalmen om splittring, olikheter och tvister. Och kanske är det så här det till viss del måste vara. Vi är olika, vår tro tar sig olika uttryck och vi hittar en hemvisst, en kyrka som passar vårt sätt att vara och tänka. Och vår bön får bli att trots våra olikheter se oss som en enhet som snarare kompletterar varandra än konkurrerar med varandra. Och nu har vi i Missionskyrkan påbörjat ett arbete för att eventuellt bilda en ny kyrka tillsammans med Baptistsamfundet och metodistkyrkan. Våra tre årskonferenser har sagt att det är vår vilja. Vi får se vad som händer, och det är mycket som ligger framför. Diskussioner och samtal, vad är det vi vill ha med oss in i det nya? Vad är ett måste för oss och vad är omistligt för de andra? Många viktiga frågor kommer att ställas på sin spets, men kanske inser vi att tänker och gör mycket mer lika än vad vi trodde. Men det är en spännande tid som ligger framför.

Att bli ett, det är Jesu bön för oss idag, att få känna helhet. Med mig själv, med varandra och världen. Det är längtan som börjar i tilliten och slutar i samhörigheten.